

Og selv om en Del af Vogterhusene er fra en ældre Tid og nok kan kritiseres, tror jeg dog, de gennemgaaende maa siges at være ret brugelige. Men naturligvis vilde det være ønskeligt saa snart som muligt at faa dem erstattet med nye.

Det ærede Medlem for Aarhus Amts 4de Valgkreds (Kammersgaard) klagede over de mange Vejforlægninger, som Dobbeltsporanlægget mellem Aarhus og Hasselager har medført, og haabede, at det maatte blive bedre ved de fremtidige Jernbaneanlæg. Jeg kan forsikre det ærede Medlem om, at det bliver ikke bedre. Det bekræfter sig den ene Gang efter den anden alle Steder i Landet, at Vejforlægninger er noget af det, som er mest egnet til at sætte Lidenskaberne i Bevægelse, og det vil ganske sikkert gentage sig ved alle Dobbeltsporanlæg hele Landet over. Forholdet er det, at Statsbanerne maa, for at sikre Færdselen baade paa Banerne og paa Vejene, holde paa, at vi saa vidt muligt maa have skinnefrie Vejforbindelser. Der maa føres Viadukter over eller under Banelinien alle Vegne, hvor Færdselen er af nogen Betydning, og dette maa i Særdeleshed gælde for alle dobbeltsporede Baneliniers Vedkommende. Selvfølgelig skal der finde Forhandling Sted med Lodsejerne og med de lokale Myndigheder, Amts- og Sogneraad, og saadanne Forhandlinger finder jo ogsaa Sted. Det er jo ikke Statsbanerne, men en særlig Kommission, Ekspropriations- og Besigtigelseskommissionen, der foretager disse Forhandlinger, og der holdes Møder paa Stedet; alle interesserede kan komme og gøre deres Indvendinger gældende mod de Projekter, som fremkommer, stille deres Forslag og forsøge at faa Indflydelse paa Afgørelsen. Men til syvende og sidst skal der jo tages en Beslutning, og den Beslutning tager Ekspropriationskommissionen, og dens Beslutning er endelig. Anderledes kan det heller ikke være. Thi det er vitterligt umuligt at opnaa Enighed om disse Ting, hvor Interesserne i saa høj Grad krydser hverandre. Har man opnaaet Enighed med den ene Part, er det ganske givet, at den anden Part har lige saa megen Grund til Klage. Derfor maa disse Ting gaa deres Gang. Jeg mener forøvrigt ogsaa, at Kommissionerne er sammensatte saaledes, at man derigennem har Sikkerhed for, at de lokale Forhold bliver tilstrækkeligt respekteret.

Men iøvrigt vil jeg sige, at naar man saa ofte er misfornøjet ved saadanne Lejligheder, er det ogsaa, fordi Grundejerne er tilbøjelige til ikke at se tilstrækkelig

stort paa disse Forhold. Det ærede Medlem fra Vraa (Jensen-Bundgaard) har f. Eks. her fremdraget Spørgsmaalet om Forlægning af Hovedlandevejen, som gaar gennem Vraa Stationsby. Jeg skal villigt erkende, at det er en betydelig Forskydning, der derved finder Sted af de lokale Ejendomsforhold. Men denne Hovedlandevej skærer sig saa nær op ad Stationen, at det Led, som skal dække den, naar der rangeres, ofte, som det ærede Medlem ogsaa véd, kan være nede i lang Tid og derved fuldstændig spærre Færdselen paa begge Sider af Jernbanen, og det er dog heller ikke ønskeligt. I det hele taget er Forholdene paa dette Sted saaledes, at der maa træffes en Ordning, og det ikke er tilstrækkeligt, at Beboerne beklager sig over, at der herved finder saadanne Forskydninger Sted af Ejendomsforholdene. Det er et Forhold, man navnlig i de opvoksende Stationsbyer bør se noget større paa, og jeg maa sige, at man maa dog hellere tage den Forskydning nu paa et Tidspunkt, hvor Udviklingen ikke er gaaet alt for vidt, end paa et senere Tidspunkt, hvor Ejendomsforskydningen bliver af endnu større økonomisk Betydning. Hvad nu Forlægningen af Landevejen i Vraa angaar, har der allerede været forhandlet med Beboerne om et Par Løsninger, og der er nu udarbejdet yderligere to Forslag, som Beboerne vil kunne vælge imellem. Men jeg maa sige, at et af disse Forslag maa ogsaa antages, for det er nu nødvendigt, at den Sag bliver ført igennem.

Talrige Medlemmer, kan jeg nok sige, har talt om Toggangen og Postforbindelsen. Man har jo ikke rost dem, og jeg skal straks begynde med den Indrømmelse, at det heller ikke kan forlanges. Det kan ikke forlanges, at Folk skal være tilfredse og glade over en Toggang og en Postforbindelse, som saaledes med Magt er skruet en 20—30 Aar tilbage i Tiden. Det kan ikke være andet, end at det maa føles som en Ulempe af Befolkningen. Talerne har gennemgaaende benyttet en Vending som den, at man naturligvis maa respektere de unormale Forhold, men paa den anden Side skulde det for hver enkelts Vedkommende alligevel helst være, som det var i den gode gamle Tid. Det lader sig ikke gøre at komme ind paa Enkeltheder her. De Klager, som er fremførte, vil blive taget til Efterretning; hver enkelt vil blive undersøgt, og hvis det er muligt, vil Mangelen blive rettet. Jeg kan kun sige, at hvad der hidtil er passeret i Retning af Indskrænkninger, selvfølgelig er foregaaet under Trykket af, hvad der var aldeles nødvendigt. Man kunde dog ikke